

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/51/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200143
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219200143.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: T. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX G. XXX, o zaplatenie 185,41 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5Csp/8/2019-78 zo dňa 27.08.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 111,80 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 111,80 Eur od 24.01.2019 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,60 %.“
V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou tamojšiemu súdu domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 185,41 eura s úrokom vo výške 17,90 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia a spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.
Mal za preukázané, že Sberbank Slovensko, a.s. a následne žalobca ako jeho právny nástupca, na základe Rámcovej zmluvy viedli pre žalovaného bežný účet, a to odo dňa 14.12.2015, a to minimálne do 31.01.2018, čo vyplýva z predložených výpisov z účtu.
Ďalej uviedol, že z dokazovania vyplynulo, že aj keď bola v Rámcovej zmluve dojednaná možnosť poskytnutia úveru žalovanému formou povoleného prečerpania, k jeho poskytnutiu zo strany Sberbank Slovensko, a.s., resp. žalobcom ako právnym nástupcom, nedošlo. Žalovaný sa na konci mesiaca jún 2016 dostal na svojom bežnom účte na zostatok vo výške -4,99 eura a v mínusovom zostatku zostal až do 31.01.2018, kde jeho zostatok bol vo výške -185,41 eura. Žalovaný sa na svojom bežnom účte dostal do prekročenia, t.j. Sberbank Slovensko, a.s., resp. žalobca umožnili žalovanému disponovať finančnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na bežnom účte. Z výpisov z účtu, ako aj skutkových tvrdení žalobcu v žalobe vyplýva, že v rámci prekročenia Sberbank Slovensko, a.s. účtovala žalovanému úrok v celkovej výške 33,61 eura, 1 x poplatok za upomienku vo výške 20,- eur a to dňa 14.07.2016, 2 x poplatok za upomienku po 10,- eur, t.j. celkovo 20,- eur, a to dňa 25.07.2016 a dňa 30.08.2016.
K vyššie uvedeným poplatkom a úrokom, ktoré boli účtované na ľarchu účtu žalovaného a v prospech žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu Sberbank Slovensko, a.s. konštatoval, že Rámcová zmluva neobsahuje individuálne dojednanie o výške poplatkov, ktoré boli žalovanému účtované v rámci debetných obrátov z dôvodu prekročenia a rovnako tak úrok účtovaný z dôvodu prekročenia. Rámcová

zmluva obsahovala dojednania iba ohľadne poplatkov a úroku v prípade povoleného prečerpania, avšak v danom prípade k čerpaniu finančných prostriedkov formou povoleného prečerpania nedošlo. Rámcová zmluva ohľadne poplatkov obsahovala iba všeobecne formulovaný odkaz na Sadzobník poplatkov (okrem poplatkov pri povolenom prečerpaní). Pokiaľ ide o úrok účtovaný pri prekročení, tento bol upravený tak, ako je uvedené v odseku 8.1. odôvodnenia, avšak jeho formuláciu považoval za nezrozumiteľnú pre bežného spotrebiteľa, keďže z uvedeného ustanovenia nemôže mať reálnu predstavu o výške úroku z prekročenia.

Dospel k záveru, že žalobca nebol oprávnený účtovať žalovanému z dôvodu prekročenia na bežnom účte tieto položky: úrok 33,61 Eur, 2 x upomienky v celkovej výške 20,- eur a 1 x upomienka vo výške 20,- eur.

Vzhľadom k uvedenému vyhovel žalobe iba v časti o zaplatenie sumy 111,80 eura, čo predstavuje rozdiel medzi debetným zostatkom na bežnom účte k 31.01.2018 vo výške 185,41 eura a vyššie uvedenými debetnými operáciami vykonanými na ľarchu účtu žalovaného v prospech žalobcu, na ktoré nemal tento právny dôvod v celkovej výške 73,61 eura (20,- + 20,- + 33,61).

Z priznanej istiny vo výške 111,80 eura postupom podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. priznal žalobcovi aj úrok z omeškania, avšak iba vo výške 5 % ročne od 24.01.2019 do zaplatenia.

Žalobu v časti o zaplatenie sumy 73,61 eura (čo predstavuje rozdiel medzi uplatnenou sumou vo výške 185,41 eura a priznanou sumou 111,80 eura) s príslušným úrokom z omeškania zamietol z vyššie uvedených dôvodov ako nedôvodnú.

Zároveň zamietol aj požadovaný úrok z prekročenia vo výške 17,90 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia, keďže žalobcom žalovaný úrok z prekročenia nebol medzi účastníkmi Rámcovej zmluvy platne dojednaný.

Taktiež zamietol žalobu aj v časti úroku z omeškania nad 5 % ročne (v žalobe žiadaný vo výške 5,05 % ročne), keďže žalovaný sa dostal do omeškania, t.j. do prekročenia prvýkrát v mesiaci jún 2016, kedy úroková sadzba úroku z omeškania bola v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca v časti výroku II. a III. Odvolateľ s poukazom na ustanovenie § 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, a s poukazom na bodu 3.1 písm. e) a bod 3.3. písm. a) a b) VOP, ktoré v odvolaní citoval, argumentoval, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, dotknuté ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok žalobcu iba reflektuje ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. Odvolateľ uviedol, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 18 ods. 1, v zmysle ktorého v súvislosti s úročením prekročenia postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca tvrdí, že žalovaný, ako spotrebiteľ, bol o svojom prekročení a úrokovej sadzbe úročenia informovaný vo VOP a Sadzobníku poplatkov, ktoré žalobca zverejnil na web stránke, a to nielen aktuálne, ale i historické; okrem toho všetky relevantné dokumenty sú dostupné aj na každej pobočke banky, čo je zákonnou povinnosťou banky v zmysle 37 ods. 1 a nasl. zákona c. 483/2001 Z.z. o bankách; žalovaný bol o svojom prekročení na účte informovaný aj výpismi z účtu, z ktorých jednoznačne vyplývajú všetky obraty a teda aj výška a obsah prekročenia. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle žalobcu a ich sprístupnením v pobočkách banky, ako aj oznámením formou výpisov z účtu klientovi, je podľa názoru odvolateľa splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolateľ následne citoval bod 1.1, bod 3.3 a bod 3.11 písm. c), g) a h) VOP. Úročenie prekročenia riadnym úrokom vychádza z ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 zákona c. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a sadzba úroku platná pre prekročenie vo výške 17.9 % p.a. vyplýva z bodu 4.2 Zmluvy, v spojení s citovanými ustanoveniami VOP. Úročenie prekročenia úrokom z omeškania vychádza z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobca argumentoval, že VOP reflektujú vyššie citované zákonné ustanovenie v bode 3.12 písm. a), b) VOP. Žalobca v súhrne vzhľadom na vyššie uvedené poukázal na skutočnosť, že uplatnený úrok 17,90 % ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Žalobca si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené

v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Úroková sadzba bola pritom upravená priamo v Zmluve v spojení s príslušnými ustanoveniami VOP, takže zákonná požiadavka podmieňujúca vznik predmetného nároku bola bez akýchkoľvek pochybností splnená. K nároku žalobcu na poplatky žalobca v odvolaní uviedol, že viedol pre žalovaného účet za odplatu, čo vyplýva aj z bodu 3.13 písm. a) VOP zmluvy o účte a klient bol povinný platiť poplatok vo výške podľa aktuálneho Sadzobníka poplatkov. Poplatok bol účtovaný na ľarchu bežného účtu, o čom bol klient informovaný výpisom z účtu (bod 3.13 písm. d) VOP). Odvolateľ uviedol, že zákon o platobných službách výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané, zároveň ani zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nestanovuje, že všetky náležitosti zmluvy musia byť uvedené v jednom dokumente, pričom žalobca v tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 (Home Credit vs. Biróová), ktorý ustálil, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo v sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/OP/sadzobník sú súčasťou úverovej zmluvy a klienta zaväzujú, aj pokiaľ ich klient nepodpísal. Žalobca tak tvrdil, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojim podpisom. Žalobca na podporu svojho stanoviska v odvolaní citoval z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/190/2018 z 15. novembra 2018, z rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/241/2018 z 11.12.2018, z rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019, sp. zn. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, žalobca odkázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/130/2017 z 14.5.2018. Na základe vyššie uvedených skutočností podľa názoru odvolateľa dôvod na nepriznanie úrokov a poplatkov nie je daný. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania a náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“)), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca si predmetnou žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 185,41 eura spolu so 17,90 % úrokom ročne z dlžnej sumy od 24.01.2019 do zaplatenia a s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 24.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Právny nárok voči žalovanému si žalobca odvodil zo zmluvy uzatvorenej jeho právnym predchodcom Sberbank Slovensko, a.s. Bratislava so žalovaným dňa 14.12.2015 o bežnom účte s programom služieb môjÚČEActive2, na základe ktorej viedol právny predchodca žalobcu a neskôr žalobca pre žalovaného účet a poskytoval mu služby súvisiace s vedením účtu s možnosťou poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania, čo však žalovaný nevyužil. Žalovaná istina predstavovala rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi vykonanými na predmetnom bežnom účte žalovaného. Žalobca v žalobe tvrdil, že vzhľadom na porušenie povinností žalovaného došlo na účte k prekročeniu,

ktoré sa úročí 17,90 % úrokom ročne z dlžnej sumy od 24.01.2019 do zaplatenia, spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy od 24.01.2019 do zaplatenia.

5. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu a viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) sa zameril na skúmanie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výroku II., ktorým súd žalobu zamietol, pričom z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatnených úrokov vo výške 33,61 eura a v úrokoch 17,90 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia a v časti poplatkov za upomienky spolu v sume 40,- eur, ktoré si žalobca účtoval za mesiace 7/2014 (1 x 20 eur), 7/2016 (1 x 10 eur) a 8/2016 (1 x 10 eur).

6. Podľa ustanovenia § 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 14.12.2015, kedy bola zmluva o bežnom účte uzatvorená (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), prekročením zákon chápe automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania, 9. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie spotrebiteľského charakteru posudzovaného zmluvného vzťahu nebolo spochybnené ani zo strany žalobcu. Je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie pokiaľ konštatoval, že zmluva o zriadení bežného účtu bola uzavretá podľa ustanovenia § 708 ods. 1,2 Obchodného zákonníka a súčasne sa na ňu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Taktiež je nutné plne prisvedčiť záverom súdu prvej inštancie, ktorý si neosvojil tvrdenie žalobcu, že pokiaľ žalovaný nevyužil možnosť poskytnutia úverového rámca k predmetnému bežnému účtu formou povoleného prečerpania, a dostal sa do debetného stavu na predmetnom bežnom účte, takýto stav nemožno kvalifikovať ako prekročenie a z neho si vyvodzovať určité práva vyplývajúce veriteľovi s poukazom na ustanovenie § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

7. S poukazom na citovanú zákonnú definíciu pojmu „prekročenie“ tak, ako ju špecifikuje zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 2 písm. f/ je zrejmé, že prekročenie môže vzniknúť iba za stavu, že veriteľ umožní spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho kreditného zostatku na platobnom účte spotrebiteľa a teda „prekročenie“ môže vzniknúť výlučne len veriteľom umožnenou dispozíciou spotrebiteľa s peňažnými prostriedkami, ktoré mu veriteľ úverovo poskytol na jeho spotrebiteľskom účte. Je možné prisvedčiť záveru súdu, že banka nemôže vytvárať „prekročenie“ tým, že svoje pohľadávky (ako je napr. poplatok za vedenie účtu príp. iné poplatky) bude kvalifikovať ako prekročenie. Takýto debetný zostatok nenapĺňa zákonnú definíciu „prekročenia“ ako ho chápe a pre svoje účely používa zákon o spotrebiteľských úveroch. S debetnou sumou poplatkov a úrokov nemôže spotrebiteľ nakladať a týmito prostriedkami disponovať.

8. Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ nešlo o úver, prípadne iné peňažné prostriedky, s ktorými by mal možnosť spotrebiteľ disponovať (a ani s nimi nedisponoval), nemožno z týchto finančných prostriedkov tvorených len úrokmi a poplatkami veriteľa zaťažovať spotrebiteľa povinnosťou platiť z nich úroky, pretože úroky sú odplatom za umožnenie dispozície s peňažnými prostriedkami zo strany veriteľa dlžníkovi. O takýto prípad v danej situácii nešlo, a preto súd prvej inštancie správne zamietol nárok žalobcu v časti uplatnených úrokov kapitalizovaných vo výške 33,61 eura, ako aj úrokov vo výške 17,90 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia, nakoľko žalobcovi na úroky nevznikol zákonný nárok.

9. Okrem uvedeného odvolací súd už len okrajovo poznamenáva, že výška uplatneného úroku 17,90 % ročne nevyplýva ani zo zmluvy, ani zo všeobecných podmienok žalobcu, ani z rámcovej zmluvy o bežnom účte, pretože pokiaľ sa žalobca odvoláva na bod 4. 2 tejto rámcovej zmluvy, kde síce je upravený ročný úrok vo výške 17,90 % zo zmluvne dojednaných peňažných prostriedkov, avšak odvolací súd zdôrazňuje, že bod 4.2 rámcovej zmluvy aj podľa svojho nadpisu, ale aj podľa obsahu, upravuje „Podmienky povoleného prečerpania“. Sám žalobca v žalobe tvrdil a v priebehu celého konania ani nezmenil svoje stanovisko, že žalovaný nevyužil možnosť poskytnutia úverového rámca formou povoleného prečerpania a z toho dôvodu sa bod 4. 2 upravujúci podmienky povoleného prečerpania nemôže vzťahovať na konkrétny prípad.

10. Pokiaľ súd nepriznal poplatky za upomienky žalobcom účtované v celkovej výške 40 Eur, taktiež odvolací súd po oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi žalobcu plne prisvedča záverom

súdu prvej inštancie, že výška týchto poplatkov nevyplýva ani zo zmluvy o bežnom účte a uzatvorenej rámcovej zmluvy k bežnému účtu, no ani zo všeobecných ustanovení a všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ale ani zo sadzobníka poplatkov právneho predchodcu žalobcu, ktoré žalobca predložil súdu ako listinný dôkaz.

11. Odvolací súd len pre úplnosť konštatuje, že síce v Sadzobníku poplatkov Sberbank Slovensko účinných od 04.05.2015 v časti A - pre fyzické osoby - občanov bod 1. Bežné účty - je upravený poplatok za upomienku, konkrétne za 1. upomienku - zaslanú majiteľovi účtu v nepovolenom prečerpaní/ prekročení vo výške 10 Eur a za 2. upomienku zaslanú majiteľovi účtu v nepovolenom prečerpaní/ prekročení vo výške 10 eur, avšak jednak táto výška poplatku za upomienky nekorešponduje s výškou poplatkov za upomienky tak, ako si ich uplatnil žalobca, no predovšetkým, ako je z ich obsahu upraveného v sadzobníku zrejmé, tieto poplatky za upomienky sú upravené výlučne v prípade majiteľov účtu v nepovolenom prečerpaní či prekročení a odvolací súd už vyššie zdôraznil, že ani o jeden z týchto režimov v konkrétnom prípade ohľadom bežného účtu žalovaného nešlo. Pokiaľ si tak žalobca uplatnil voči žalovanému poplatky za upomienku vo výške 20,- eur, takáto výška poplatku za upomienku nevyplýva zo žiadneho predloženého listinného dôkazu, a preto ju súd prvej inštancie správne žalobcovi ako nepreukázanú nepriznal.

12. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno preukázania tvrdených skutočností v sporovom konaní, charakterizovaným zásadou kontradiktórnosti konania, zaťažuje žalobcu (čl. 8 CSP).

13. Súd prvej inštancie potom dôvodne odpočítal z uplatnenej žalovanej sumy 185,41 eura časť nároku, ktoré neboli uplatnené v súlade so zákonom, a to poplatky za upomienky vo výške 40,- eur, vyčíslený úrok 33,61 eura a žalobcovi tak priznal sumu 111,80 eura, pričom nepriznal žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku 17,90 % ročne zo sumy 185,41 eura od 24.01.2019 do zaplatenia, ale len úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne z tejto sumy od 24.01.2019 do zaplatenia.

14. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností rozsudok súdu prvej inštancie v meritornom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči procesne neúspešnému žalobcovi, celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

16. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).